

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252802404816/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

DET FØRSTE BREV

Medens jeg paa Hjemrejsen opholdt mig hos en Oberst jeg var i Familie med, en Oberst Krog, skete der noget der paa en Gang var komisk og værd at huske paa. Obersten havde tre Sønner. Læreren, der hed Rasmus, var mere tørstig end nogen Svamp. Han var en ypperlig Mester i Kunsten at drikke; og der var i hvert Fald ingen dér paa Egnen der kunne slaa hans Rekorder som Bægersvinger. Han udvalgte sig den yngste af Sønerne til Sengekammerat. Det skete en Gang at han kom godt tillakket hjem efter at Mørket var faldet paa. Han gik i Seng med baade Tøj og Støvler paa, hvorefter den Yngling han delte Seng med forlod det skolemesterlige Leje, og uden at vi vidste noget af det sagte listede sig over i vores Seng og lagde sig paa tværs i den ved vores Fødder. Da vi havde snorket en Times Tid begyndte han at fægte med Armene i Drømme og kom til at slaa os over Fødderne. Jeg for op og vækkede dem der laa ved Siden af mig og sagde til dem at der var et Spøgelse efter os. Vi blev saa rædselsslagne at vi troede at vi var belejrede af hele Armeer af onde Aander. Vores egen Plageaand blev vækket af vores Hvisken og Puslen og blev grebet af den samme Skræk, og mente at han, fordi han laa alene, var mest udsat for at blive mishandlet af Spøgelse, og at Fanden ville snuppe ham først og spise ham til hors d'oeuvre.

Længe laa han lamslaet og halvdød og ventede paa at Fjenden skulde komme; men til sidst gjorde selve Faren ham modigere, og han forsøgte at stikke af fra sin Post og flygte over til vores Lejr. Men hver Gang han prøvede saa vi alle Underverdenens Aander for vores rædselsslagne Øjne, saa at vores onde Aand med Rette kunde sige om sig selv:

Den Ild som mig fortærer,
jeg selv til andre bærer.

Vi var næsten døde af Skræk og gennemblødte af Sved; vi holdt os klar til at overgive os naar det skulde være, og vi laa søvnløse hele Natten igennem. Vi frygtede alt mu-